

Pas Rengi Gökyüzü

– MüjganAKYÜZ · 17 Ağustos 2025

__ Bütün haksız yere yatan mahkumlara ithafen __

Demir kapının ardında, günler hep aynı renkteydi:
pasla boyanmış bir gökyüzü, kurumuş bir deniz, ayak bileklerine dolanan zincir sesi...

İçerideki hava ağırdı; sanki duvarlar nefes alırken ciğerlerine toz kusuyordu. Yusuf, yatağında doğruldu. Başını hafifçe tavana kaldırdı. Rutubet lekesi, eski bir harita gibi yayılmıştı, kıvrımlarında görünmez nehirler, hiç var olmamış kıtalar saklıydı. Oysa Yusuf'un tek bildiği, bu taş duvarların ötesinde bir hayat olduğu... ve kendisinin o hayattan koparıldığıydı.

İşlemediği bir suçun gölgesi, omzuna çökmüştü yıllar önce. Mahkeme salonunda söylediği her kelime, rüzgârda dağılan küller gibi savrulmuştu. Şimdi burada, bu hücrede, zamanı değil, kendini çürütüyordu.

Son haftalarda öksürüğü artmış, göğsünde bir taş büyümeye başlamıştı. Her nefes alışında, sanki ciğerlerine ince cam kırıkları saplanıyordu. Gardiyanlardan biri, genç bir çocuk, arada su bırakırdı kapısının önüne. Ama Yusuf, "Su değil, hava lazım bana" diye geçirirdi içinden. Çünkü bu havada, her yudum biraz daha zehirdi.

Pencere demirlerinden sızan ışık, gün boyu hücrenin köşesini yalardı; güneş, Yusuf'un üzerine değil, yanındaki paslı kovaya vururdu hep. Sanki ışık bile onun masumiyetine inanmıyordu.

Bir gece, öksürük nöbetiyle uyandı. Parmaklarının arasında sıcak bir şey hissetti: kan. Avuç içindeki

kırmızı, karanlıkta parlıyordu, tıpkı hücrede unuttuğu bir gül gibi. “Demek,” dedi kendi kendine, “bana biçilen süre, bu kadarmış.”

Dışarıdan tek tük sesler geliyordu; başka bir hücreden yankılanan dualar, uzak bir ayak sesi, belki de bir farenin tırmalaması... Hepsi birbirine karışıp, Yusuf’un beyininde tek bir uğultuya dönüştü.

O an, demir kapıya yaslanıp gözlerini kapattı. İçinde, çocukluğunda gördüğü bir bahar günü canlandı: Annesi, avluda çamaşır asıyor; rüzgâr, beyaz çarşafı yelken gibi şişiriyordu. Çarşafın arasından sızan güneş, Yusuf’un yüzüne vuruyor, “Oğlum” diyordu annesi, “senin yolun uzun.”

Ama artık yol yoktu. Sadece bu hücre, bu pas rengi gökyüzü ve her gün biraz daha eksilen nefesi...

Sabah sayımında, gardiyanlar kapıyı açtığında Yusuf, yatağında yüzü penceredeki ışığa dönük yatıyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Sanki çarşafın arasından sızan güneşi son kez görmüş gibi.

Ve dışarıda, o sabah, gerçekten de gökyüzü pas rengindeydi.